

Publicerad 2015-01-09 13:01 av Nanna X

Här kommer hela kapitlet om stormen, något av ett hjärta i romanen om Träslottet. Flera texter tidigare publicerade här på sidan har omformats & återanvänts. Jag vet att det är lååååångt... läs om ni har tid och lust. ' här betyder sidbrytning i romanen.*

Träslottet: Stormen, The Complete version

En ljum vind från väster orsakade storm i de norra kommundelarna

ödelade skog byggnader liv och äktenskap,

accelererade till orkan i östra Götaland

utlöste en het torr scirocco i södra delarna av min själ

jag står här på ett torg

surrad vid korvkiosken

parerar kastvindarna med min radarblick

landningstillstånd krävs

för cirkuståg såväl som helikoptrar

*

Hippien och jag hade börjat spela in sjömansvisor med grabbarna. Lyrisk egenproducerad vispop med lokal anknytning. Syftet var en cd och ett texthäfte i varje hamn i länet. Jag var som vanligt positiv, Hippien var skeptisk. Han tyckte texterna och ackordsföljderna var alltför romantiska, och han var övertygad om att projektet aldrig skulle ge några pengar tillbaka.

I evighetens bottenlösa ocean
tycktes tidens tecken byta form
jag seglade mitt skepp som jag var van
rakt in i en förtvivlans storm

Då sträckte evigheten ut sin hand
och i mitt innersta jag såg
mitt skepp, det flög mot fjärran land
som buren av en gyllene våg

I stormens mitt bland havets vågor höga
tog kärleken gestalt inför mitt öga
hon tog mig varsamt i sin famn
och förde mig till slut i hamn

Själv tyckte jag att texterna hade något visst, fångade en särskild skön stämning, och jag gillade tonsättningarna och själva idén starkt, så jag fortsatte repa med bandet även när Hippien hoppat av. Jag kände emellanåt mig som en Sjörovar-Jenny bland grabbarna. Det var inte helt oävet. Länsmusiken gillade idén och sponsrade, men grabbarna lyckades inget vidare med att hålla tidsramarna. För mycket själsvånda, röka, olycklig kärlek och inflummande på detaljer i inspelningarna, kanske? Men det var ju också något av charmen med projektet.

Jag berättade aldrig för grabbarna att jag i hemlighet skrev på ett pjäsmanus, där sångerna skulle bygga berättelsen. Kanske var det tur, eftersom det aldrig blev färdigt innan stormen i mitt eget liv blev alltför övermäktig. Har de inte slutat så sitter de väl där än, med fiskflöten, mistlurar, gong-gonger och eviga

barréackord.

Ja himmelens alla stjärnor blev mina drömmars sång

Jag önskade blott din närhet när en stjärna föll en gång…

*

Det jordskalv som orsakade tsumanin i Thailand i december 2004 var det kraftigaste uppmätta någonsin på jorden. Tre hundra tusen människor miste livet.

Lika många svenska hushåll blev strömlösa i stormen Gudrun, som följde i flodvågens spår i januari. I vårt län uppnådde stormen orkanstyrka. Det kan tyckas som en piss i Nilen i jämförelse, men för Hippien innebar det en katastrof: hans nya maskinhall, Annexet, som stod halvbyggt med reglar och byggplast, blåste ner. Vi gick ut med ficklampor i snön och skådade förödelsen. Byggnaden såg ut som en däckad Mårra. Vi trodde inte det var sant.

Hippien grät.

- Nu flyttar vi till stan! sa han.

- Fan heller, det skulle du aldrig stå ut med, du vill inte sälja det här stället ändå och jag vill inte ha två hus, det vet du. Nu spelar vi Yatzy!

Vi tände stearinljus, värmde choklad på vedspisen och spelade Yatzy vid köksbordet. Jag slog Yatzy hela tiden. Blåspöket log och eldanden flackade.

Vi sov på köksgolvet med sovsäckar och liggunderlag, och med barnen emellan oss. Det kändes som det säkraste stället eftersom vi hade både ett golv och två tak över oss. Hippien hade renoverat taket när Bästgrabben föddes, och på något magiskt sätt lyckats bygga ett nytt tak ovanpå det gamla. Jag lade fiolen under köksbordet.

- Fiolen är det enda du bryr dig om, mumlade Hippien.

- Nej, dig också. Och barnen.

Taket på ladan blåste av. Grannen från High Chaparall kom och hjälpte oss spika. Sen fick han ett akut anfall av lappsjuka och for till stan.

I Götaland stormfälldes 75 miljoner kubikmeter skog. På Träslottets ägor fälldes ungefär en fjärdedel av skogsbeståndet. I de mera vattensjuka delarna av markerna var det vid första påseende en katastrof. De otaliga mängderna rotvältor var omöjliga att bärga med en Ferguson-traktor och utan ordentligt broad skogsvägar.

Vid andra påseendet visade det sig att stormen berättigade till försäkringspengar, och att Hippien hade råd att anlita professionell hjälp. Maskinerna var fantastiska att beskåda. Bästgrabben, Sötbarnet och jag hängde ute i snårskogen och smygkikade för jämnan. Efteråt blev skogen faktiskt mycket vackrare. Många granar hade stupat, men tallar och björk stod kvar. Andra sidan Annexet reste sig nu en mäktig, gles tallskogsbacke.

Strömavbrottet varade i tre veckor, telefonavbrottet ungefär lika länge. Ibland hade vi mobiltäckning från taket på vedboden, men det var förstås ett äventyr att ta sig upp i halkan.

Kylan var hygglig, så vi flyttade ut matvarorna i snön.

En dag kom två unga, snygga militärer och hälsade på. Hippien var ute i skogen och inventerade rotvältor. Jag bjöd in dem på kaffe, men de förklarade att de letade efter äldre människor i nöd. Jag blev smickrad över att jag tydligen inte tillhörde kategorin.

Den lokala byggfirman som vi anlitat delade vår sorg över förödelsen. När försäkringspengarna var klara deklarerade de på sin yrkesheder att Annexet skulle bestå när alla andra byggnader i bygden rasat. Jag trodde dem, det var hyggliga gubbar. De satte snart igång med att bygga igen. Jag bryggde kaffe, kastade in ved och diskuterade feminismen.

^{*}

Om stormen utgjorde en materiell katastrof för Hippien innebar den snarare ett andligt sammanbrott för mig. Jag tappade på något vis tron på det materiella livet och den vardagliga, sinnliga kärleken. På Aristoteles, om jag ska vara krass. Jag ville inte bygga Annex, jag ville bygga visioner. Jag började allt oftare se saker

som andra inte såg, tomtar, fåglar och andra väsen. Kanske var de platonska idébilder.

Drömbilderna var vackrare nu för tiden, riktigt storslagna och harmoniska. Omväxlande skogs- och parklandskap, sparsamt bebyggda, i mjukt grönt dis. Jag flög lågt och såg dem snett ovanifrån. Landskapen kunde säkert ge en inre frid om det bara inte vore för dessa eviga trädgårdstomtar, dessa kitschiga avatarer stöpta i samma form men i olika storlek, som alltid ville dominera bilden. Antingen satte nissen sig i förgrunden och log ett dansbandsleende, eller så tornade han upp sig över hela horisonten.

Trädgårdstomtarna bredde ut sig alltmer efterhand. Det verkade som om de förökade sig genom delning. De hängde i armkrok i äppelträden och imiterade fåglar, och de hade ständigt picknick på gräsmattan. I morse när jag kom ut satt där en dryg nisse vid trädgårdsbordet med benen i kors och ett sardoniskt småleende på läpparna, en burk folköl i ena näven och en knäckemacka i den andra. Säkert hade han snott dem i vårt skafferii.

När jag kom ut igen nästa dag satt han där fortfarande. Samma röda luva och gråa jacka, samma ironiska leende hängande i mungipan, samma knäckemacka i näven, bara något mera söndersmulad. Om det var samma folköl som igår eller om han hunnit med att norpa en ny kunde jag inte bedöma, de ser ju likadana ut. Norrlands Guld. Eller hade kanske nissen stannat tiden ett slag, orsakat ett lokalt temporalsläpp?

Som den vätte han var mötte trädgårdstomten min blick från insidan och hörde min ordlösa fråga. Han rörde sakta på sin gistna kropp. Det knarrade och knakade i trädgårdsoffan. Minuterna gick. Jag fäste blicken på gräsmattan och försökte förgäves utrota maskrosorna med blicken. Till slut upphov tomten sin knarriga gammalmansröst i en svarsreplik.

- Är det skick och fason? Här sitter ni människor och väntar på tomten hela året, men när han väl kommer vill ni inte veta av en?

Till slut gick skam på torra land. Trädgårdstomtarna hängde i hängrännorna och böjde metallen för att skapa vattenläckor. Jag misstänkte starkt att de arbetade på en långsiktig strategi för att ta sig in i huset takvägen. Dock hade de redan funnit en mer praktisk ingång till huset: kattluckan, som Hippien äntligen hade byggt efter mina ständiga påtryckningar.

Ingenting är heligt för de små grå. Jag hörde nog hur nissen försökte förklä sig till katt när han smög in i går, men jamandet skorrade falskt och de osmorda läderstövlarna knarrade på ett avslöjande sätt. Jag gick inte på det. Inte katten heller, hon gjorde sin plikt på ett solidariskt sätt, spottade och fräste och drev ut oknyttet ur huset.

Nästa natt kom det ännu en tomte. Han var gråare, träigare och mer korrekt i sitt språkbruk än de förra. Han ursäktade sin entré genom kattluckan på ett elaborerat språk med en lätt tysk brytning och förde sig som en liten gentleman i sin vadmalsdräkt. Intet spår av Christmas Kitsch liksom. Just därför var han ännu svårare att bli av med. Mycket tomteskur och vittvin gick det åt.

Jag trodde faktiskt ett slag att tomtevågen hade ebbat ut. Men en dag under min eftermiddagsslummer kom en och smög sig in igen, denna gång genom huvudingången. Han passade på att slinka genom dörrspringan just när min dotter öppnade för att gå ut på en promenad

- Det ordnar sig, sa tomten.

- Det får vi hoppas, svarade dottern som det väluppfostrade barn hon är.

På de få sekunder som gick innan jag hann närma mig ytterdörren lyckades nissen lyfta ner träskofiolen och knäppa lite grann. Sedan upplöstes han på ett ögonblick. Bara hans ena stövel hängde kvar i luften ett slag.

Han hängde fiolen på fel krok, vid ukulelefodralet.

På natten drömde jag att jag gjorde varma smörgåsar. Jag satte in tolv åt gången i ugnen varje gång men när jag tog ut plåten var där aldrig fler än fem eller sex. Till slut tröttnade jag på att ursäkta mig för barnen och bestämde mig för att försöka spåra upp tjuven. Efter moget övervägande insåg jag att det måste vara trädgårdstomten, igen. Ingen annan än en magisk lerfigur kan överleva 250°C; ovanvärme och dessutom gå genom stängda ugnsluckor.

Vilken jävla smörgåsnisse säger jag bara.

*

Fåglarna uppfyllde trädgården. Jag såg dem genom fönstret till biblioteket där jag satt och försökte skriva dagbok. Det var alla sorter, gröngölingar och grönsiskor, pelikaner och papegojor, ugglor och undulater. De lät inte alls som på Sveriges Radios fågelskivor.

När domherren träder till tings har han draperat sin robusta gråa rygg i den svarta domarkappan med blå metallglans. Till detta bär han sin röda ylleväst, och på den kraftiga hjässan den klassiska peruken. Han träder med myndighet fram till fågelbordet och startar förhandlingarna med en vissling. De som sitter i bänkarna längst fram kan skymta den vita undergumpen under kappan. Domherren håller genom hela förhandlingen en seren ton och förfriskar sig då och då med ett rönnbär, som han krossar med sin kraftigt välvda övernäbb. Han domderar, knirkar och klagar så som det anstår en småfåglarnas kanik. Domherren är förtegen om sitt privatliv. Han bor i ett anonymt radhus i en unggran. Det ryktas att han blir särskilt skygg

under häckningstiden och att han kommunicerar på ett hemligt språk med sin partner. Han är dålig på att försvara sitt revir i villakvarteren och åker gärna på semester till Danmark och Mellaneuropa. Domherrens förflutna som clown håller han ytterst hemligt. Inte skulle han bli tagen på allvar i domstolen om de visste att han och hans förfäder en gång suttit i burar och imiterat kända melodier.

När blåmesen ska gå på maskerad badar hon länge i vatten och snö. Hon putsar sina fjädrar och kämpar med talgkörtlarna och ekoxarna. Sedan tar hon på sin svenska nationaldräkt med skimrande ryggstycke i dovt grönt, blå och ultraviolett mantel och den klassiska mörkblå ögonmasken och kragen. På bröstet hänger hon lysande gula smycken, på ryggen det vita vingbandet. Hon ordnar fjädrarna på hjässan i en trubbig tofs, putsar de ljusblå stjärtfjädrarna och drar slutligen ett längsstreck med kajal för att inte ge ett halsslöst intryck. Hon tar för säkerhets skull med sig sina flerfärgade handpennor, ifall hon skulle få lust att göra en skiss på festen.

På balen serveras kanderade spindlar och sågstekellarver, lönnblommor och pommes frites med rinnande sav. Blåmesen hänger upp och ner i takkronan i sina starka trubbiga klor och betraktar maskeradgästerna. Hon känner genast igen sin hanne, trots masken han bär. Hans dräkt liknar hennes intill förväxling. Han har dock något tjockare sammetsband kring halsen, mer vitsmink och ännu klarare blåhjässa. Fortfarande lite ruggig, med en glasklar ultraviolett strålgans. Fågelhjärtat börjar galoppa. Så börjar han nynna de första välbekanta tonerna på revirsången: sisisisisi... Han övergår till att drilla i ett något lägre register: såsåsåsasalurimså.... Han kastar förintande blickar på rivalerna genom sin bruna regnbågshinna och viskar "I love you, Blue Tit". Med sin ena starka klo doppar honan en pommes i sav och lekutfodrar mannen i sitt liv, fortfarande hängande i takkrona

Därmed är hon fucked forever. Balen tar förstås slut, och vardagen tar vid. Bostadsrätt i Västra Palearktis, tidigare bebodd av en mindre hackspett, bara att sparka ut lite gammalt bomaterial och skaka in lite fräscht bohag. Hålväring, lekutfodring, kopulation och amorteringar. Om vintern pimplar de, studerar oologi, leker blindmes eller hänger med gänget. Där finns nötväckor, bögar, kungligheter, polygoner och annat löst folk. I utvalda stunder ägnar de sig åt andliga övningar: de läser Kobergerbibeln och genomför förflyttningar i höjdled. De lever lyckliga i alla sina två år.

Grönfink skönfink rönfink bönfink

Loxia Chloris, poly-poly-chloris

en mångfald av arter har du som dårar:

strykfågel, psykfågel, korsnäbb och låtsbjäbb

släkt i Himalaya, Afrika, Zeeland

svarthövdad ambient, hämplingar, pojkband

snösiskor, grötviskor från Vietnam

tänk vad taxonomin kan ta fram

Boet i skålen, fodrat med tagel

lavar och dun och fina små kvistar

häckar i unggranskog eller i parken

foxtrot i skogen, foxtrot på marken

ungarna serveras insekter och hagel

så blir de fostrade till livsartister

Grönfink skönsink drönhink könfink

du är kompakt och jag är abstrakt

vi kunde dansa i vår egen takt

du kunde knarra på vintervåren

jag kunde läka de gamla såren

sedan kunde vi gå ner på stan

fladdra dina gula ytterfan

spänna mitt vingspann

yeah vilket swing, fan

Sidensvansen röd och prålande

färggrant skrålande

på huvudet en mycket lång tofs

vingarna långa och spetsiga

med lackröda pergamentartade bihang

strupen svart

tied up with that black velvet band?

bandet klyver ögonen också

grå och tyst som silverklockors pinglande

väger som tre brev utan frimärke

Sidensvansen påminde mig på något märkligt vis om en människa, som jag drömt om en gång. En underlig varelse, mest lik en Fågelskrämma, som låg i en kundvagn och var beroende av att få sina mediciner och sprutor i rättan tid. Han orkade inte springa med mig mer än några meter.

Men när det kom en illasinnad dvärg och ställde sig och skrek i mitten av gläntan var det ändå Fågelskrämman folket ropade efter. Dvärgen var som hämtad ur Legend of Myra, ett sånt där litet kraftpaket som man placerar i tomma intet för att blockera en expander. Han vrålade nazistiska slagord så att grantopparna böjde sig.

Fågelskrämman satt i ett sånt där fånigt tåg på ett nöjesfält. Inte spöktåget utan det som går runt i en slinga runt hela placet och har en tuta med ett urtöntigt ljud. Tåget var blått, made of ticky-tacky. Svansen bara satt där inklämd mellan stojande ungar, med det lätt besvärande ironiska leendet och blicken som vädjade om förståelse trots allt.

Tomtarna och fåglarna var droppen. Jag föll sönder. Jag krampade och fick märkliga visioner. Grusvägen vände sig bakåt och exponerade hela mitt liv i retrograd rörelse, hemmet fylldes av fjädrar och skal av Kinderägg hur mycket jag än kämpade för att städa ifatt.

det är en söndring

ett söndervärkande

ett avsöndrande

skiljer danskskallar från svenskskallar

höger från vänster

eller vice versa

perforerar palissader

splittrar brosk

ut tränger snuvan

i underarmen bor en osalig ande

den har filialer i andra leder

och i änglavingen som vägrar växa ut

skinn, ben, gröt och talg

samma gamla sjötulpaner

samma smärta

spräcker skinn

byter skepnad

jag är ett blekt rö

en misslyckad fågelskrämma utan skrämseleffekt

grannarna häcklar mig

skatorna skriker

mesarna pickar larver

hur håller man en kaffekopp när man inte har tummar?

naglar, smör, brosk, emalj

couscous tränger ur huden

bärnsten flagnar

öl skummar

jag vittrar

smular

Vi tog tjänstebilen för att köra till Jordgubbslandet. Jag hämtade insexnyckeln på chefens kontor. Man skulle lämna 75 000 i pant men jag tänkte vänta med uttaget till i morgon, då skulle ju nyckeln ändå tillbaka.

Äsch vad var det här, de hade ju cementerat landsvägen i postmoderna mönster, nivellerat hela Jordgubbslandet, planterat palmer och lianer mellan raderna och gatlyktor i hörnet. så var bara bären mogna i den bortre änden också, det var skuggan förstås, något sådant skulle Farmor aldrig ha tillåtit. på hennes tid var Jordgubbslandet brant och soligt som en skidbacke och hon gick där och strävade som en rar höna med sin tvågrepackorg och sitt ryggsnitt, stadigt med tyngden på dalbenet.

Jag nickade åt assistenten. Han tryckte lätt på spökklockan och jag for diskret tillbaka till sängen.

Aha, då hade jag fått jobb. Som dekoratör på en inredningsfirma. Jag deklarerade tydligt att jag var fullständigt värdelös på att dekorera. Det gjorde inget sa dom. Jag fick hyra in min dotter som svartjobbare för att fixa glasmålningen på skyltfönstret. Hennes pappa halkade också in på ett hörn och bytte till sig en komposthink eller två. Självt höll jag mig till att nåla upp affischer och visa runt kunder.

Jag kände igen konsultföretagets logga sedan tidigare, Fakta och Färdigheter, blå versaler i stilrent typsnitt med ett vågrätt svart streck och ett litet svart OCH som skilde de båda huvudorden åt. På min förra arbetsplats hade Fakta och Färdigheter lovat att omorganisationen skulle frigöra resurser och minska stressen, men den enda skillnaden jag hade märkt var den att vi satt i möte tre timmar varje fredag eftermiddag. Det kallades utbildning.

Nu hade konsulten tagit över medarbetarsamtalen. Jag anade oråd. Konsulten frågade vilka ämnen jag kunder undervisa i och pressade mig omärkligt över gränsen för min kompetens. Jag ville väl inte vara illojal? Nog kunde jag väl kvacka lite för företagets bästa?

I drömmen var jag en osthyvel. En sån där med kompletterande rivfunktion. Det var bara det att rivhålen var alldeles för få och för stora för att vara användbara och själva skåran var så stor att en halv ost skulle kunna passera. En fullständig meningslös osthyvel, alltså. Osten sluttade som en skidbacke. Berg med etager. Potentaten ägde alltihopa. Dammar, runda och njurformade. Barn och människor som skulle aktiveras. Och så plötsligt: Du som låg i mitt knä, ljusröd, skinnflådd, med svullna ögon och bekymrad panna. Sen låg jag i ditt. Och så steg vi ner i en av de svala dammarna, du var päronformad, jag höll om din stinna mage och vi bara log. Du var kall men ljuset fanns där, pastell- och jordfärgat över kullen. En snorunge grävde i min trälåda med singel och lökar. Jag fick rädda min blåa blomma, med din hjälp. "Alla kan ju inte syssla med blommor. De kan ju bli som potentaten." Du närmade dig, fulare och ljuvare, möjligen mer verklig

Två höga raka björkar med samma rot, drygt 10 cm emellan. Ett nålsöga eller en teleport, tyvärr alltför smal för min figur. Jämte stod en likadan, fast med lyktstolpar istället för träd. Jag fick gå runt staketet istället och hoppa över ett litet dike med klart svart vatten för att komma till insidan. Det fanns ställen där jag kanske kunde hoppat över stängslet, men jag hade inte lust att riva sönder kläderna eller riskera att göra åverkan på

kommunens egendom. I den gula rabatten växte vårlök, krokus och gul fetknopp. Jag la pussel med stenar i det övre högra hörnet tillsammans med en förståndshandikappad ung man. Han hade mörkt hår och skrattar, staplade de våta platta stenarna på varandra så att det plaskade. Parkförvaltningsdamen log och meddelade att de ändå brukar flytta om stenarna efterhand som blommorna slår ut.

Mina vänners nästoppar och fingertoppar blev efterhand ljusröda och mjuka och började falla av. Kanske var det tårna också. Kanske hade jag önskat att det skulle hända. Jag samlade kroppsdelarna i en stor vedkorg, en sån med handtag på ena sidan, och ställde mig på kyrkbacken. Vädret var ljumt. Ingen kom. Jag bara stod där mitt på kullerstensplatsen med min korg.

*

Till slut satt jag framför vedspisen och diskuterade med Eldanden och Blåspöket som i gamla tider. Blåspöket verkade vara väldigt sugen på att snacka. Han spelade en massa fin musik, sån som jag aldrig hinner leta upp, och snackade en massa profet- och reinkarnationsdravel, flashade med fransarna, slog mig i skallen med en klubbsvamp, skruvade av topplocket, lyfte upp mina värsta demoner, kittlade dom under fötterna och talade om för mig vad jag ville med mitt liv egentligen. Sen stack han in kuken i min hjärna.

Blåspökets sperma var som kärnmjölk spetsad med kokain och några droppar bläcksvamp. Klockorna gick baklänges och vi simmade i helium. Han satt i mitt knä samtidigt som jag satt i hans. Jag flätade in mig i hans hår, vi tog tag i varandras fötter, hjulade ut i stratosfären och dansade en polka på de Langerhanska öarna. Rytmen var perfekt.

Vi tittade in på hans pojkrum i granngalaxen. Han visade mig kartorna över makrokosmos och det berlockiska alfabetet, men han smällde ihop böckerna väldigt snabbt och jag hade som vanligt inte kameran med mig.

Spökets CV var uppnålat på väggen: Merlinorden med segelflygcertifikat, vägbulekonstruktion, busringning och boskapsskötsel, torrsim och tasseografi med nekromantik. Där hängde också några utvecklingsbilder av snubben som kosmisk androgyn transvarelse

Å fan, jag som trodde han bara var en vanlig sunkig indiekille, jag gillar ju såna i och för sig.

And then I kissed him.

Han tog ut mitt hjärta och sparade det som souvenir. Jag satte hjärnan i bröstet istället för att överleva.

*

Jag körde själv in till psykakuten, Hippien var rädd om körkortet och ansåg för övrigt att jag fick skylla mig själv som bröt ihop nu när allting hade ordnat sig till det bästa.

På psykmottagningen, som jag hittade efter att ha gått fel tio gånger, konstaterade den unge läkaren att jag var spänd i kroppen och skickade hem mig med ett telefonnummer som jag aldrig ringde.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten